

sów w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa, przyjmując za podstawę ceny płacone w skupie rynkowym przez uspołecznione punkty skupu.

5. Wysokość szkody ustala PZU oddzielnie dla każdego pola.

6. Od ustalonej wysokości szkody potrąca się koszty, jakie byłyby poniesione w związku ze sprzętem, omlotem itp., gdyby szkoda nie nastąpiła. Przy uprawach zamiennych uwzględnia się przewidywaną wartość nowej uprawy, zmniejszoną o koszty jej wykonania.

7. W razie kilkakrotnego uszkodzenia upraw w ciągu roku kalendarzowego ustala się łączną wysokość szkody.

8. Odszkodowanie ustala się w łącznej wysokości szkody obliczonej w sposób określony w ust. 1, nie wyżej jednak od sumy ubezpieczenia.

Rozdział 9.

Płatność odszkodowania.

§ 27. 1. PZU wypłaca odszkodowanie po zbiorach, nie później jednak niż w dniu 30 listopada tego roku, w którym nastąpiła szkoda. Jeżeli dochodzenie w celu ustalenia przyczyny szkody lub wysokości odszkodowania nie zostało zakończone w powyższym terminie, odszkodowanie płatne jest w ciągu 14 dni po ukończeniu dochodzenia, jednak i w tym przypadku bezsporna część odszkodowania powinna być wypłacona do dnia 30 listopada.

2. W razie zastosowania uprawy zamiennej PZU wypłaca w ciągu 14 dni od dnia oszacowania szkody zaliczkę do wysokości 75% odszkodowania.

§ 28. 1. Z dniem wypłaty odszkodowania przechodzą na PZU wszelkie prawa, jakie do wysokości wypłaconego odszkodowania przysługują właścicielowi gospodarstwa rolnego w stosunku do osób trzecich z tytułu ich odpowiedzialności za powstanie szkody.

2. Jeżeli właściciel gospodarstwa zrzekł się bez zgody PZU prawa do odszkodowania od osób trzecich z tytułu poniesionej straty, PZU jest wolny od obowiązku wypłaty odszkodowania.

§ 29. Jeżeli po wypłacie odszkodowania zostanie ujawniona okoliczność, która na podstawie przepisów niniejszego rozporządzenia pozbawia właściciela gospodarstwa prawa do odszkodowania, PZU może żądać zwrotu wypłaconej sumy odszkodowania.

Rozdział 10.

Przepisy końcowe.

§ 30. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1956 r. w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia ziemiopłodów od gradobicia i powodzi (Dz. U. Nr 57, poz. 262).

§ 31. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

177

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 20 czerwca 1963 r.

w sprawie wykonywania lotów międzynarodowych oraz stałego pobytu polskich statków powietrznych za granicą i obcych statków powietrznych w Polsce.

Na podstawie art. 52 ust. 4 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo lotnicze (Dz. U. Nr 32, poz. 153) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia:

- 1) polskim statkiem powietrznym jest statek powietrzny wpisany do polskiego państwowego rejestru statków powietrznych,
- 2) obcym statkiem powietrznym jest statek powietrzny wpisany do rejestru innego niż polski państwowy rejestr statków powietrznych,
- 3) lotem międzynarodowym jest lot, w którym statek powietrzny przekracza granicę Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,
- 4) lotem regularnym jest lot międzynarodowy wykonywany zgodnie z ustalonym rozkładem lotów,
- 5) lotem specjalnym jest lot międzynarodowy nie objęty rozkładem lotów,
- 6) lądowaniem handlowym jest lądowanie statku powietrznego wykonującego lot międzynarodowy połączony z wylądowaniem przewiezionych lub zabraniem na pokład w celu przewiezienia za opłatą — pasażerów, bagażu, towarów lub poczty,
- 7) organem ruchu lotniczego jest jednostka organizacyjna

powołana do kierowania ruchem lotniczym (Zarząd Ruchu Lotniczego i Lotnisk Komunikacyjnych).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy lotów wykonywanych na szybowcach oraz balonach z załogą.

Rozdział 2.

Regularne loty międzynarodowe cywilnych statków powietrznych.

§ 3. 1. Loty regularne obcych cywilnych statków powietrznych w polskiej przestrzeni powietrznej mogą być wykonywane na podstawie:

- 1) umów międzynarodowych, których Polska jest stroną, lub
- 2) zezwoleń wydanych przez Ministra Komunikacji.

2. Rozkłady lotów, o których mowa w ust. 1, zatwierdza organ ruchu lotniczego.

2. Zasady ustalania rozkładów lotów regularnych polskich cywilnych statków powietrznych określa Minister Komunikacji.

Rozdział 3.

Specjalne loty międzynarodowe obcych cywilnych statków powietrznych.

§ 4. 1. Lot specjalny obcego cywilnego statku powietrznego w polskiej przestrzeni powietrznej może się odbyć, jeżeli organ ruchu lotniczego wyda na ten lot zezwolenie.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, nie jest wymagane w razie wykonywania lotu specjalnego niehandlowego (bez lądowania lub z lądowaniem niehandlowym na terytorium Polski), jeżeli:

- 1) lot ma wykonać przewoźnik lotniczy, dokonujący regularnych lotów międzynarodowych, albo
- 2) państwo przynależności statku powietrznego jest stroną Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, podpisanej w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 35, poz. 212) lub innej umowy regulującej sprawę lotów międzynarodowych, której Polska jest stroną, albo
- 3) Minister Komunikacji ustalił taki sposób wykonywania tych lotów dla cywilnych statków powietrznych zarejestrowanych w danym państwie.

3. Określony w ust. 2 lot może się odbyć w polskiej przestrzeni powietrznej, jeżeli został zgłoszony do organu ruchu lotniczego i organ ten uzgodnił techniczne warunki lotu podane w zgłoszeniu (§ 5).

§ 5. 1. Wniosek o wydanie zezwolenia na wykonanie lotu specjalnego lub zgłoszenie takiego lotu powinny zawierać:

- 1) nazwę i adres ubiegającego się o zezwolenie na lot lub zgłaszającego lot,
- 2) typ i znaki rozpoznawcze statku powietrznego,
- 3) sygnał wywoławczy radiostacji pokładowej, jeżeli jest inny niż znak rozpoznawczy statku powietrznego,
- 4) nazwisko i imię dowódcy statku powietrznego i liczbę członków załogi,
- 5) cel lotu z podaniem liczby pasażerów oraz rodzaju i ilości ładunku, jeżeli wniosek lub zgłoszenie przewiduje lądowanie w Polsce,
- 6) trasę lotu i lotniska lądowania w Polsce (jeżeli lądowanie jest przewidziane),
- 7) planowany termin (datę i godzinę) rozpoczęcia lotu (startu) i dokładny rozkład lotu z uwzględnieniem czasu przelotu granicy Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej według czasu GMT (średni czas Greenwich),
- 8) wysokość lotu oraz minimalne warunki meteorologiczne, w jakich zamierzone jest wykonanie lotu,
- 9) dane dotyczące wykonania lotu powrotnego, jeżeli ma on być wykonany w polskiej przestrzeni powietrznej.

2. Jeżeli wniosek lub zgłoszenie nie przewiduje lądowania w Polsce, ubiegający się o zezwolenie lub zgłaszający lot powinien podać organowi ruchu lotniczego również dane określone w ust. 1 pkt 5, jeżeli organ ten zażąda lądowania na terytorium Polski.

3. Dane określone w ust. 1 pkt 8 wymagane są tylko w przypadku, gdy lot obcego statku powietrznego nie może być wykonany jako lot IFR (zgodnie z przepisami o wykonywaniu lotów według przyrządów).

§ 6. 1. Wniosek o wydanie zezwolenia na lot specjalny handlowy powinien być zgłoszony:

- 1) bezpośrednio do organu ruchu lotniczego, jeżeli:
 - a) lot ma wykonać przewoźnik lotniczy, dokonujący regularnych lotów międzynarodowych, albo
 - b) państwo przynależności statku powietrznego jest stroną Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, podpisanej w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 35, poz. 212) lub innej umowy regulującej sprawę lotów międzynarodowych, której Polska jest stroną, albo
 - c) Minister Komunikacji ustalił taki tryb dla lotów cywilnych statków powietrznych, zarejestrowanych w danym państwie;
- 2) drogą dyplomatyczną do Ministerstwa Spraw Zagranicznych — w pozostałych przypadkach.

2. Wniosek o wydanie zezwolenia na lot specjalny, kierowany bezpośrednio do organu ruchu lotniczego, powinien być złożony:

- 1) pisemny — co najmniej na 5 dni przed planowanym startem statku powietrznego,
- 2) telegraficzny, drogą radiową lub przy pomocy sieci łączności lotniczej — co najmniej na 48 godzin przed planowanym startem statku powietrznego.

3. Wniosek o wydanie zezwolenia na lot specjalny, kierowany drogą dyplomatyczną, powinien być złożony do Ministerstwa Spraw Zagranicznych co najmniej na 14 dni przed planowanym startem statku powietrznego.

4. Zgłoszenie lotu specjalnego powinno wpłynąć do organu ruchu lotniczego najpóźniej do godziny 10,00 GMT w dniu poprzedzającym lot.

§ 7. 1. Zezwolenie na lot specjalny powinno być zakomunikowane składającemu wniosek co najmniej na 24 godziny przed planowanym startem statku powietrznego przy zastosowaniu odpowiednio trybu przewidzianego dla składania wniosków o wydanie zezwolenia.

2. O uzgodnieniu technicznych warunków podanych w zgłoszeniu lotu należy zawiadomić zgłaszającego możliwie jak najwcześniej, nie później jednak niż na 1 godzinę przed planowanym startem.

§ 8. W razie niemożności wykonania lotu z przyczyn meteorologicznych, technicznych lub innych w terminie ustalonym w zezwoleniu lub w uzgodnionym przez organ ruchu lotniczego zgłoszeniu, lot taki może być wykonany w ciągu następnych 7 dni pod warunkiem, że nowy termin rozpoczęcia lotu (startu) zostanie zgłoszony organowi ruchu lotniczego w czasie określonym w § 6 ust. 4.

§ 9. Organ ruchu lotniczego może zabronić wykonania lotu lub zmienić warunki lotu, jeżeli:

- 1) wymaga tego bezpieczeństwo lub porządek ruchu lotniczego albo
- 2) lot nie jest wykonywany zgodnie z warunkami podanymi w zezwoleniu lub w uzgodnionym zgłoszeniu albo z danymi zawartymi we wniosku (zgłoszeniu), albo
- 3) jest to konieczne do zachowania zakazów lub ograniczeń wprowadzonych na podstawie art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo lotnicze (Dz. U. Nr 32, poz. 153).

§ 10. 1. Organ ruchu lotniczego może w uzasadnionych przypadkach odstąpić od niektórych wymagań przewidzianych w §§ 4—8, a w szczególności:

- 1) w odniesieniu do lotów związanych z prowadzeniem akcji poszukiwawczo-ratowniczej, niesieniem pomocy sanitarnej lub pomocy w razie klęsk żywiołowych oraz w przypadkach, gdy statek powietrzny, którego to dotyczy, znajduje się w niebezpieczeństwie, albo kiedy takie odstąpienie jest konieczne dla uniknięcia niebezpieczeństwa,
- 2) w zakresie uzasadnionym zasadą wzajemności.

2. Jeżeli umowy międzynarodowe, których Polska jest stroną, przewidują inne niż określone w §§ 4—8 wymagania, stosuje się wymagania tych umów.

Rozdział 4.

Specjalne loty międzynarodowe polskich cywilnych statków powietrznych.

§ 11. 1. Lot specjalny polskiego cywilnego statku powietrznego za granicę może odbyć się, jeżeli organizujący lot:

- 1) uzyska zgodę właściwych organów obcych państw, w których przestrzeni powietrznej ma się odbyć lot,
- 2) zgłosi lot do organu ruchu lotniczego, przedstawiając jednocześnie dowód uzyskania zgody, o której mowa w pkt 1,

3) uzyska od organu ruchu lotniczego uzgodnienie technicznych warunków lotu podanych w zgłoszeniu; uzgodnienie to uważa się za udzielenie zezwolenia na lot.

2. Przedstawienie dowodu zgody, o której mowa w ust. 1 pkt 1, nie jest wymagane, jeżeli z umów międzynarodowych lub zezwolenia udzielonego organizującemu lot, nie wynika potrzeba uzyskania takiej zgody.

3. Jeżeli państwo, w którego przestrzeni powietrznej ma być wykonywany lot, o którym mowa w ust. 1, wymaga uzyskania jego zgody w drodze dyplomatycznej, organizujący lot powinien złożyć wniosek do Ministerstwa Spraw Zagranicznych, a uzyskaną tą drogą zgodę dostarczyć organowi ruchu lotniczego przy zgłaszaniu lotu.

§ 12. 1. Zgłoszenie (§ 11 ust. 1 pkt 2) powinno zawierać dane określone w § 5, a ponadto dane dotyczące przebiegu trasy i miejsca lądowań pośrednich.

2. Zgłoszenie powinno wpłynąć do organu ruchu lotniczego najpóźniej do godziny 10.00 GMT w dniu poprzedzającym lot.

§ 13. Do lotów specjalnych wykonywanych przez polskie cywilne statki powietrzne stosuje się odpowiednio przepisy § 7 ust. 2 i §§ 8—10.

Rozdział 5.

Loty statków powietrznych innych niż cywilne.

§ 14. 1. Obcy wojskowy statek powietrzny może wykonać lot w polskiej przestrzeni powietrznej jedynie na podstawie zezwolenia udzielonego przez Ministra Obrony Narodowej lub organ przez niego upoważniony.

2. Wniosek o udzielenie zezwolenia powinien być zgłoszony w drodze dyplomatycznej do Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

§ 15. Do lotów obcych policyjnych i celnych statków powietrznych w polskiej przestrzeni powietrznej stosuje się odpowiednio przepisy §§ 4—10.

Rozdział 6.

Loty statków powietrznych bez załogi na pokładzie.

§ 16. 1. Niedozwolone jest wykonywanie w polskiej przestrzeni powietrznej lotów obcych statków powietrznych nie posiadających załogi na pokładzie.

2. W przypadkach wyjątkowych Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrami Obrony Narodowej i Spraw Zagranicznych oraz z innymi zainteresowanymi ministrami może zezwolić na wykonanie lotu obcego cywilnego statku powietrzego, o którym mowa w ust. 1, w polskiej przestrzeni powietrznej. Zezwolenia na lot w polskiej przestrzeni powietrznej obcego wojskowego statku powietrzego bez załogi na pokładzie udziela Minister Obrony Narodowej.

3. Wniosek o udzielenie zezwolenia powinien być zgłoszony w drodze dyplomatycznej do Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Rozdział 7.

Stały pobyt polskich cywilnych statków powietrznych za granicą.

§ 17. Polski cywilny statek powietrzny może stale przebywać za granicą tylko za zezwoleniem Ministra Komunikacji.

§ 18. 1. W celu uzyskania zezwolenia, o którym mowa w § 17, należy wnieść do Ministerstwa Komunikacji podanie, zawierające następujące dane:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę oraz adres właściciela i użytkownika polskiego cywilnego statku powietrzego,
- 2) lotnisko stałego postoju statku powietrzego za granicą.

2. Do podania należy dołączyć:

- 1) świadectwo rejestracji i świadectwo sprawności technicznej statku powietrzego,
- 2) decyzję wymaganą według przepisów celnych dla wyjazdu statku powietrzego za granicę na czas dłuższy niż rok lub dla przedłużenia pobytu za granicą ponad rok.

§ 19. Zezwolenie na stały pobyt polskiego cywilnego statku powietrzego za granicą traci ważność, jeżeli wygasta ważność świadectwa sprawności technicznej tego statku, chyba że ważność tego świadectwa została przedłużona zgodnie z przepisami polskimi.

§ 20. Właściciel lub użytkownik polskiego cywilnego statku powietrzego znajdującego się stale za granicą obowiązany jest zawiadamiać Ministerstwo Komunikacji o każdej zmianie miejsca postoju tego statku za granicą; zawiadomienie to powinno być dokonane w ciągu 14 dni od chwili zmiany.

§ 21. Przepisów §§ 17—20 nie stosuje się do polskich cywilnych statków powietrznych wykonujących regularne loty w międzynarodowej komunikacji lotniczej.

Rozdział 8.

Stały pobyt obcych cywilnych statków powietrznych w Polsce.

§ 22. Obce cywilne statki powietrzne mogą przebywać stale w Polsce za zezwoleniem Ministra Komunikacji.

§ 23. 1. W celu uzyskania zezwolenia, o którym mowa w § 22, należy wnieść do Ministerstwa Komunikacji podanie, zawierające następujące dane:

- 1) imię i nazwisko, adres oraz przynależność państwową, właściciela i użytkownika obcego cywilnego statku powietrzego,
- 2) typ statku z podaniem znaków rejestracyjnych,
- 3) lotnisko stałego postoju obcego cywilnego statku powietrzego w Polsce.

2. Do podania należy dołączyć:

- 1) dowód przynależności państwowej właściciela i użytkownika obcego cywilnego statku powietrzego,
- 2) świadectwo rejestracji i świadectwo sprawności technicznej statku powietrzego wystawione przez państwo rejestracji,
- 3) decyzję wymaganą według polskich przepisów celnych dla przyjazdu obcego statku powietrzego do Polski na czas dłuższy niż rok lub dla przedłużenia pobytu w Polsce ponad rok.

3. Jeżeli właścicielem lub użytkownikiem statku powietrzego jest osoba prawna, należy zamiast danych określonych w ust. 1 pkt 1 i w ust. 2 pkt 1 wymienić nazwę i siedzibę tej osoby prawnej oraz imiona i nazwiska, przynależność państwową, miejsce zamieszkania lub pobytu w Polsce osób działających w imieniu danej osoby prawnej, jak również przedstawić dowód dopuszczenia jej do działalności w Polsce.

§ 24. 1. Właściciel lub użytkownik obcego cywilnego statku powietrzego obowiązany jest zawiadamiać Ministerstwo Komunikacji o każdej zmianie lotniska stałego postoju w Polsce oraz o wyprowadzeniu statku powietrzego za granicę na stałe.

2. Zawiadomienia (ust. 1) powinny być dokonywane nie później niż na 14 dni przed zmianą lotniska stałego postoju lub przed wyprowadzeniem obcego statku powietrzego za granicę na stałe.

§ 25. Przepisów §§ 22—24 nie stosuje się do obcych cywilnych statków powietrznych wykonujących loty w regularnej komunikacji lotniczej na podstawie umów międzynarodowych lub zezwoleń (§ 3 ust. 1).

Rozdział 9.

Przepisy końcowe.

§ 26. Traci moc rozporządzenie Ministrów: Komunikacji, Spraw Wojskowych i Spraw Zagranicznych z dnia 14 marca 1934 r. o przylocie do Polski, przelocie przez Polskę oraz

pobycie na obszarze Polski obcych statków powietrznych, jak również o lotach polskich statków powietrznych za granicę (Dz. U. Nr 28, poz. 225).

§ 27. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Komunikacji: J. Popielas

178

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 22 czerwca 1963 r.

w sprawie polskiego rejestru państwowego statków powietrznych oraz znaków i napisów na sprzęcie lotniczym.

Na podstawie art. 18 ust. 9 i 10, art. 19 ust. 2 pkt 1, art. 22 i art. 26 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo lotnicze (Dz. U. Nr 32, poz. 153) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Polski rejestr państwowy statków powietrznych.

§ 1. 1. Wpisaniu do polskiego rejestru państwowego statków powietrznych, zwanego dalej „rejestrem”, podlegają następujące kategorie statków powietrznych:

- 1) balony, z wyjątkiem balonów bez załogi,
- 2) sterowce,
- 3) szybowce i motoszybowce,
- 4) samoloty,
- 5) wiroplaty — wiatrakowce i śmigłowce,
- 6) wiroloty,
- 7) skrzydłowce,
- 8) spadochrony osobowe,
- 9) inne kategorie statków powietrznych przeznaczone do przewożenia osób.

2. Wpisaniu do rejestru podlegają następujące kategorie sprzętu lotniczego innego niż statki powietrzne:

- 1) silniki lotnicze, przeznaczone do zabudowy na statkach powietrznych,
- 2) wyciągarki i ściągarki przeznaczone do stosowania jako urządzenia pomocnicze do startu szybowców.

3. Sprzęt lotniczy wymieniony w ust. 1 i 2 podlega wpisaniu do rejestru z chwilą otrzymania świadectwa sprawności technicznej.

§ 2. 1. Przez wpisanie sprzętu lotniczego do rejestru:

- 1) stwierdza się tożsamość danego egzemplarza sprzętu lotniczego,
- 2) określa się jego właściciela i użytkownika,
- 3) w odniesieniu do statku powietrznego — ustanawia się jego polską przynależność państwową.

2. Dowodem wpisania sprzętu lotniczego do rejestru jest świadectwo rejestracji sprzętu.

§ 3. 1. W celu wpisania sprzętu lotniczego do rejestru, jak również dokonania zmiany danych wpisanych do rejestru, właściciel tego sprzętu powinien wystąpić do Ministerstwa Komunikacji z odpowiednim wnioskiem.

2. Zasady prowadzenia rejestru, warunki wpisywania sprzętu lotniczego do rejestru, sposób sporządzenia wniosku o wpisanie sprzętu lotniczego do rejestru, znaki rozpoznawcze oraz inne znaki i napisy na sprzęcie lotniczym, a także opis oraz sposób i miejsce umieszczania ich na sprzęcie lotniczym określają „Szczegółowe zasady rejestracji sprzętu lotniczego”, stanowiące załącznik nr 1 do niniejszego rozporządzenia.

3. Wzór świadectwa rejestracji sprzętu lotniczego ustala załącznik nr 2 do niniejszego rozporządzenia.

4. Wzór i sposób prowadzenia rejestru oraz wzory innych niż świadectwo rejestracji sprzętu lotniczego dokumentów, związanych z wpisaniem sprzętu lotniczego do rejestru, określi Minister Komunikacji.

§ 4. 1. Wykreślenie sprzętu lotniczego z rejestru następuje na wniosek właściciela lub z urzędu, jeżeli:

- 1) powstały okoliczności określone w art. 18 ust. 8 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo lotnicze (Dz. U. Nr 32, poz. 153) lub
- 2) ważność świadectwa sprawności technicznej nie została przedłużona w ciągu dwóch lat od daty jej wygaśnięcia, lub
- 3) zmiany danych podlegających wpisaniu do rejestru nie zostały zgłoszone do rejestru albo
- 4) ustaly warunki wymagane przy wpisywaniu sprzętu do rejestru.

2. W celu wykreślenia sprzętu lotniczego z rejestru właściciel tego sprzętu powinien wystąpić do Ministerstwa Komunikacji z pisemnym wnioskiem, załączając do niego świadectwo rejestracji, świadectwo sprawności technicznej, ostatecznie świadectwo oględzin oraz książki sprzętu wydane przez Ministerstwo Komunikacji przy wpisywaniu sprzętu do rejestru.

3. Właściciel sprzętu lotniczego po otrzymaniu zawiadomienia o wykreśleniu tego sprzętu z rejestru jest obowiązany:

- 1) usunąć ze sprzętu znaki rozpoznawcze, chyba że Minister Komunikacji zgodzi się na ich pozostawienie,
- 2) zwrócić Ministerstwu Komunikacji dokumenty, o których mowa w ust. 2, jeżeli wykreślenie nastąpiło z urzędu.

Rozdział 2.

Znaki rozpoznawcze oraz inne znaki i napisy na sprzęcie lotniczym.

§ 5. 1. Z wyjątkami określonymi w ust. 2 umieszczanie na sprzęcie lotniczym nie wpisanym do rejestru znaków rozpoznawczych przewidzianych niniejszym rozporządzeniem lub innych podobnych do nich znaków i napisów, które na skutek tego podobieństwa mogłyby być uważane za znaki rozpoznawcze, jest zabronione.

2. Na statku powietrznym nie wpisanym do rejestru mogą być umieszczane:

- 1) polskie znaki rozpoznawcze:
 - a) przydzielone dla statku powietrznego przeznaczonego do lotów próbnych,
 - b) zarezerwowane w rejestrze dla danego egzemplarza statku, jeżeli chodzi o statek powietrzny, który ma być wpisany do polskiego rejestru,
- 2) obce znaki rozpoznawcze, jeżeli chodzi o statek powietrzny, który ma być wpisany do obcego rejestru — za pisemnym zezwoleniem właściwego do rejestracji statków powietrznych organu obcego państwa.

Rozdział 3.

Przepisy przejściowe.

§ 6. 1. Wpisy do rejestru dokonane przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia oraz związane z tymi wpisami znaki rozpoznawcze są ważne do czasu wykre-